

Πέμπτη, 17 Μαΐου 2018

Για Την "Ζέλμπα" Του Κώστα Δεσποινιάδη

Δεν γνωρίζω πολλά από ποίηση (σχεδόν τίποτα για να είμαι ακριβής και ειλικρινής), όμως η "Ζέλμπα" του Κώστα Δεσποινιάδη από τις εκδόσεις "Πανοπτικών" είναι κάτι χειροπιαστό και εύγευστο σαν ζεστό φαγητό μετά από μια κουραστική ημέρα, είναι σαν παραμύθι με απρόσμενο τέλος, είναι σαν να φωνάζεις μέσα σε ένα βαθύ πηγάδι κι εκεί που περιμένεις να αντιλαλήσει η φωνή σου, ξαφνικά, καταλαβαίνεις ότι ακούς φωνές άλλων, ανθρώπων που δεν ξέρεις καλά, που πρώτη φοράς ακούς τη λαλιά τους, μα σού είναι τόσο γνώριμη σαν αίσθηση, που τούς νιώθεις δίπλα σου σχεδόν να σε τραβάνε από το χέρι.

Ο Δεσποινιάδης αξιοποιεί τις "εμμονές" του. Αντικρίζεις ξεκάθαρα την αγωνία του Ντοστογιέφσκι, το κουρασμένο βλέμμα του Αλεξάνδρου, την υψιπετή παραφροσύνη του Νίτσε, την υπαρξιακή αγωνία του Κίρκεγκωρ, τους δαιδαλώδεις διαδρόμους του Κάφκα, την εκτός κάθε χρονικής διάστασης ευφυΐα του Λυκιαρδόπουλου, μα κυρίως ακούς φθόγγους ερώτων, δονήσεις σάρκας, ηλεκτρίζεσαι από μια υλικότητα διαπεραστική από άκρου εις άκρον.

Στις σελίδες της "Ζέλμπα" χορεύουν τον ηδονικό τους χορό η απόγνωση, η μοναξιά, η αγάπη της σάρκας, των σωμάτων, δεν διαφεντεύει ο θάνατος τις σελίδες της μα η νίκη επ' αυτού.

Ξεκινώντας από την ενότητα ποιημάτων "Γενάρης" και καταλήγοντας στον "Αύγουστο" ίσως πιστέψεις ότι το χάσμα μεταξύ τους είναι αγεφύρωτο, και με μια πρώτη

ανάγνωση έτσι φαίνεται.

Όσο προχωράς και ξαναγυρνάς στις εποχές των δύο, κατά τα φαινόμενα, αντιθετικών μηνών, τόσο καταλαβαίνεις ότι ο Δεσποινιάδης στέκεται σαν γιατρός ανάμεσά τους και παραδίδει τον έναν στον άλλον, τούς κάνει ενέσεις ελπίδας, ζεστασιάς, ανθρωπιάς, πόνου, απόγνωσης αλλά και γνώσης ότι το ελάχιστο συνήθως μεγαλουργεί και το απλό κυρίως συνθέτει.

Δημιουργεί ένα πεδίο ανοικτότητας, υπενθυμίζοντάς μας στοργικά πόσο απλά μπορούν να αποτυπωθούν τα βάθη της ύπαρξης: ο έρωτας, η μοναξιά, ο θάνατος.

Είναι εδώ που ο έρωτας νικά τον θάνατο κι η σάρκα την αρρώστια της, εδώ που η συντροφικότητα κατακρημνίζει από τον θρόνο της τη μοναξιά και στεφανώνει την μοναχικότητα, εδώ που ο θάνατος ζηλεύει τη ζωή και της παραδίδεται άοπλος και ξεδοντιασμένος.

Ο Δεσποινιάδης έχει ξαναγράψει ποίηση, ήταν το "Νύχτες Που Μύριζαν Θάνατο.

Αν δεν τιτλοφορούσε την τωρινή του συλλογή "Ζέλμπα" ("Λέξη σλαβομακεδονική που υποδηλώνει την έντονη επιθυμία, τον πόθο", όπως μάς πληροφορεί ο ίδιος) θα μπορούσε σίγουρα να την τιτλοφορήσει, "Χρόνος Που Μυρίζει Άνθρωπο", ένας χρόνος μνήμης και ματαιώσεων, ένας χρόνος πάθους και ελπίδας, ένας χρόνος χωρίς όρια, ένας χρόνος τελικά άχρονος.

(Από την "Ζέλμπα" του Κώστα Δεσποινιάδη, εκδόσεις "Πανοπτικόν"

"Η γυναίκα μου με ρωτάει" από την ενότητα "Αύγουστος")

"Η γυναίκα μου με ρωτάει καμιά φορά
τι τα θέλω όλα αυτά
χαρτιά, ιδέες, επιχειρήματα
"Μην σκέφτεσαι όλη την ώρα"
μου λέει
"θα το φυράνεις το μυαλό σου".
Δεν σκέφτομαι όλη την ώρα,
θέλω να της πω.
Όταν βυθίζομαι μέσα σου
ή όταν χώνω τα μούτρα μου
στα σκέλια σου
δεν σκέφτομαι καθόλου"

Αναρτήθηκε από [Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ](#) στις [1:05 μ.μ.](#)